

klager, at man er kommen til den Annulation. Mit Ønske er jo, at man vil bruge dette Overflud paa en fornuftig Maade, og at der ikke bliver Spørgsmaal om at dynde Midler paa Midler; det har jeg udtalt tidt nok. — Jeg kan ikke se, at der kunde være noget fornærmeligt i, hvad jeg tidligere har udtalt om den Skjæbne, som disse samlede Forslag efter min Mening ville gaa ind. Jeg har udtalt, at for den, for hvem det ikke er muligt at se en virkelig Forbindelse mellem disse to Sager, og for hvem det maa staa som en ligefrem vilkaarlig Sammenkobling, der finder Sted, maa det stille sig saaledes, at man maa vente Et af To: enten, at Interessesen for den ene Sag er saa stærk, at denne kan slæbe den anden igjennem, eller ogsaa, at de maa gaa tilbunds samlede. Det forekommer mig, at det ærede Medlem i det, han sidst udtalte om Ol- og Brændevinsaffæren, gjorde sig skyldig i en ialtsald efter min Mening noget tvivlsomt rigtig Betragtning af det Forhold, hvori man kan se Ol- og Brændevinsbeskatningen. Han mente, at man i dem kun kunde se et Middel til at supplere manglende Indtægter, forsaavidt en saadan Mangel viste sig at være til Stede. Det er efter min Mening aldeles ikke Tilfældet. Man ønsker at skaffe disse Love igjennem i og for sig, i det Mindste jeg vedkjender mig ligefrem, at jeg ønsker disse Love — hvad Landstinget gjør, veed jeg naturligvis ikke. Jeg ønsker disse Love, jeg ønsker Brændevinsloven, fordi jeg sætter stor Pris paa, at vi komme bort fra den tidligere Bestatning og til en Produktbestatning, og jeg ønsker Olfatten, fordi det forekommer mig at være urigtigt, at man lader de stærke Olforter være ubeskattede ved Siden af den Skat, man fordrer af andre Drikkevarer. Jeg anser det for at være vigtigt, at man kommer til en Olfat, og jeg betragter dette ikke alene som et nødvendig Supplement eller en nødvendig Afløser, forsaavidt man kaster andre Statsindtægter overbord. Jeg anser disse Love for i og for sig rigtige og nyttige, og Brændevinsloven for tilnærmelsesvis nødvendig. — Naar det ærede Medlem dernæst bemærkede, at det jo var umuligt for Thinget nu videre at bearbejde disse Love, at Tiden ikke var tilstrækkelig dertil, saa vil jeg kun gjentage, at det virkelig er det ærede Things egen Skyld, at det ikke har benyttet Tiden, da den var der; Ansvarer derfor ligger ikke paa mig, det maa det ærede Thing selv bære. Men selv om saa var, at man vilde fremme disse Love, men kun manglede Tid dertil, ser jeg ikke rettere, end at Vilkaarparagrafen i det ærede Hvertals Forslag jo kunde være affattet saaledes, at den yderligere Bortkastelse af Toldindtægterne først fandt Sted, ikke naar

Toldindtægterne vare borte til over 24 Mill. Kr., men naar man fik vedtaget en Skat paa Brændevin og Ol, som gav det nødvendige Supplement. Der er ikke det Mindste til Ginder derfor, altsaa den Undskyldning, at Tiden ikke strækker til, gjælder ikke.

Bojsen: Den høitærede Finantsminister udtalte nu, at Idealet for hans Finantspolitik ingenlunde bestod i Opamlung af Statsoverflud. Jeg vil kun dertil sige, at jeg meget maa beklage, at de stadig fremkomne Resultater i saa overordentlig ringe Grad svare til Finantsministerens Ideal. Men det rammer alligevel ikke; thi jeg er overbevist om, at ingen Finantsminister i noget andet Land vilde under samme Omstændighed, som den nuværende Finantsminister befinder sig i, jeg vil ikke tale om blive siddende ganske i Ro, men ingen Finantsminister vilde fastholde en saadan Finantspolitik, thi det første Krav er dog det, at ethvert Nar har at svare til sine egne Udgifter. Naar den høitærede Finantsminister havde udtalt den af mig omtalte Sigelse i den Form, hvori han nu gjengav den, skulde det ikke have foranlediget mig til nogen Bemærkning, men den Lød ikke ganske saaledes fra Begyndelsen af. — Vi fik til Slutning en ganske ny Oplysning, og det er den, at Regjeringen altsaa fastholder Ol- og Brændevinsstatlovene i og for sig, for deres egen Skyld! Dette er en saa ganske ny Oplysning, at den overraskede mig, men den overraskede mig særlig, fordi det altsaa viser sig, at der fra Regjeringens Side finder en vilkaarlig Sammenkobling Sted af disse Beskatningslove med Toldloven. Man kunde jo saa i Lighed med, hvad den høitærede Finantsminister sagde før, sige, at det her bliver Brændevins- og Olfatlovene, der skulle for-maa at trække Toldloven igjennem.

Finantsministeren (Estrup): Der finder en Sammenkobling Sted, det skal jeg give det ærede Medlem Ret i, men den er ingenlunde vilkaarlig. Det forekommer mig at være ganske naturligt, at man paa samme Tid, som man gennem Tolden bestemmer Afgiften paa Vin — og andre toldpligtige Varer — bestemmer Afgiften paa de andre Drikkevarer. Det er ingenlunde nogen vilkaarlig Sammenkobling, det er den naturligste Ting af Verden. — Jeg gad egentlig vide, om det ærede Medlem paa min Plads i Virkeligheden vilde gennemføre det Princip, han hævdede som det ene rigtige, at hvert Nar skal svare til sine egne Udgifter. Konsekvensen deraf vilde blive, at i et Nar, hvor